

man vanskeligt kan rive enkelte ud deraf, og det er i det Hele taget ikke let for Andre end dem, der have taget Stilling i Udvalget, at gribe ind i Diskussionen her. Imidlertid er der dog enkelte Punkter, som kunne danne Underagelser herfra, og det er et Par saadanne enkelte Punkter, som jeg skal tillade mig at berøre. Der fremkom fra den meget ærede Justitsminister stærke Indvendinger mod, at det blev bestemt, at der fra 1893 ikke maatte finde Beboelse Sted af Kjældere. Jeg tror nu ogsaa, at i den Almindelighed er en saadan Bestemmelse urigtig, i alt Fald ufornudden. Forholdene i Kjøbenhavn ere jo meget forskellige. Der er Kvarterer, hvor en saadan Bestemmelse vilde være paa sin Plads, men der er andre, hvor den ikke kan siges at være fornøden. Der findes jo i Kjøbenhavn hele store Kvarterer — jeg skal nævne f. Ex. Strækningen mellem Kjøbmagergade og Gøthersgade, som fortsættes paa den anden Side af Østergade, helt ned til Bingsgaardstræde — hvor Bygningsforholdene ere i høi Grad usunde. Der findes ogsaa Kvarterer, hvor Husene ere byggede paa opfyldt Grund, og hvor den Fyld, som er benyttet dertil, er saadant Affald, som efter de Erfaringer, man har havt i smit-somme Sygdomstilfælde, have virket meget til Epidemiers Udbredelse. Paa saadanne Steder vilde det vistnok være hensigtsmæssigt af Hensyn ikke alene til Sundheden si de paagjældende Huse eller til de paagjældende Beboeres Sundhed, men ogsaa af Hensyn til Stadens almindelige Sundhedsforhold at træffe strenge Bestemmelser om, at Kjældere ikke maa bebos. Thi det er jo navnlig i saadanne Kjældere, som manglelys og Luft, eller hvor usunde Dunster opstige fra Jorden, at Sygdomstilfældene udbille sig og næsten blive staaende. Nu ser jeg rigtignok, at det ærede Udvalg har stillet et Forslag om en almindelig Bestemmelse under Nr. 61, hvor der staar: „Der skal ved Sundhedsvedtægt gives de fornødne Bestemmelser om Forbud imod og Straf for at benytte til Matteeophold for Mennesker Rum, som ikke fyldestgjøre de i Bygge-loven fastsatte Betingelser for Indretningen af Beboelsesrum.“ Efter den Maade, hvorpaa hele Loven er affattet, tvivler jeg imidlertid om, at dette vil komme til Anvendelse paa saadanne Kjældere, som nu benyttes til Beboelsesrum. Under alle Omstændigheder tror jeg, at det ærede Udvalg havde gjort bedre i at træffe noget mere detaillerede Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde der i ældre Huse skulde nedlægges Forbud, isærlig mod Beboelse af hele Huset som ganske særlig mod Beboelse af Kjælderleiligheder. Jeg skal hen-

stille til det ærede Udvalg at tage dette under Overveielse til 3die Behandling. Idet jeg ikke antager, at det Forslag, som er stillet — saavidt jeg tror — af to ærede Medlemmer, om Forbud imod, at Kjældere bebos fra 1893 af, bliver vedtaget, skal jeg samtidig opfordre de paagjældende ærede Medlemmer til at tage dette Forslag tilbage under Forbehold af, at denne Sag kan blive undergivet en fornyet Overveielse i Udvalget, saaledes at der fra dette kunde komme noget mere detaillerede Bestemmelser derom. Det er nemlig ikke ganske rigtigt at overlade Skigt til Sundhedsvedtægterne. Vi vide jo nok, hvorledes det gaar med saadanne Sundhedsvedtægter; der gjør sig ofte der Indflydelser gjældende, som man ikke kan ønske skulde kunne gjøre sig gjældende, og det er heller ikke, tror jeg, ganske rigtigt at overlade Fastsættelsen af saadanne Straffe i saa vidt et Omfang til Sundhedsvedtægter. Jeg tror tværtimod, at det er rigtigt, at Lovgivningsmagten indskrænker Sundhedsvedtægternes Omraade meget betydelig og for en stor Del selv tager Sagen i sin Haand. Det var det ene Punkt, som jeg skulde tillade mig at fremhæve. Jeg skal naturligvis ikke opfordre til at stemme anderledes end Udvalget og dets Flertal har anbefalet i denne Sag, men jeg henstiller kun dette til Udvalgets nærmere Overveielse. Paa et andet Punkt tillader jeg mig at anbefale, at man ikke følger det ærede Udvalg. Det er jo ganske vist en meget dristig Opfordring fra min Side, og jeg kan jo ikke vide, om den skulde føre til Noget; men det gjælder et Punkt, som meget godt kan tages ud af det Hele, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 77, hvor der foreslaas et meget bestemt Forbud imod, at der anbringes Spjæld i Rør fra Rattelovne til Skorstene. Jeg hørte af den ærede Ordfører, hvad der har bevæget Udvalget til at foreslaa den Bestemmelse, men jeg tror alligevel, at den er altfor overdreven streng, at den vil medføre Støde, meget større Støde, end den Gavn, som den kan bevirke. Hovedaarsagen til Vædringsforslaget skulde være den, at den gamle Regel kunde foranledige Kulstofgiftning. Nu vil jeg dog tillade mig at spørge Udvalget og den høitærede Minister, hvis han har nogen Kundskab i saa Henseende, om, hvor mange Tilfælde af den Art der har været, bortset fra de Tilfælde, hvor der foreligger Forsæt, hvor altsaa Vedkommende har villet tage Livet af sig paa den Maade; thi denne Slags Tilfælde har man dog Lov til at drage fra. De, som ville tage Livet af sig, vælge jo en eller anden Maade dertil, og er en spærret for dem, saa vælge de en anden. Disse Tilfælde maa alt-